

at miste det. Nu skalde man troe, at Theatret havde sørget for at bringe disse 15,000 Rd. tilveie af egne Midler; men tvertimod, Theatret kom og forlangte 10,000 Rd. Mere. Dette fandt Folkethinget at være at gaae for vidt, og det vilde være blevet nægtet, dersom ikke den daværende Minister havde saa at sige personlig bedet om; at de maatte blive bevilgede, under Tryk af ellers at ville gaae af, og med det Øfte, at hvis det viste sig, at de ikke kunde staae til, vilde han tage under Overveielse, om ikke Balletten kunde indskrænkes. De bleve da bevilgede for eet Aar, men, da desuagtet ingen Indskrænkning fandt Sted, og Ministeren gik af, bleve de nægtede det følgende Aar. Dersom efter blev Beløbet nedsat fra 25,000 til 15,000 Rd., og disse sidste bleve endelig strøgne forrige Aar. Da de første 10,000 Rd. bleve strøgne, kom de ikke atter frem paa Finantsloven; men nu ere de 15,000 Rd. ikke desmindre komne frem igjen, og den ærede Minister holder dem fast; saa meget mere maa Folkethinget da være paa sin Plads og sige Nei. Den Beslutning, vi fattede, er isølge vor fulde Overbeviisning om, at der skal en Ende paa den rigelige Understøttelse til Theatret. Der skal ganske vist gives en Frist til Theatret, men denne Frist har været givet det og er ikke bleven benyttet; nu bliver Fristen kortere, men derfor bliver den ikke — ingen. Det er nemlig klart, at denne Finantsløb først træder i Kraft for Theatret ved næste Spille-saisons Begyndelse, fra næste September Maaned, og der er saaledes en Frist, i hvilken Ministeren kan gjøre Meget, i hvilken han, om han vil, kan nedsette en Commission. Han udtalte, at han vilde tage under Overveielse at nedsette en saadan Commission, og jeg troer nu, at der vil ligge en ganske betydelig Spore for ham til at gjøre det, naar vi stryge disse 15,000 Rd. Jeg troer endvidere, at det vil være en Spore for Commissionen til at see, i hvad Retning dens Arbejder skulle gaae. Commissioner kunne nemlig bruges til mange Ting; de kunne støtte en Anstalt, men de kunne ogsaa hjælpe til at faae den nedlagt. Netop

derfor er det af Vigtighed, at Thinget her viser, i hvilken Retning en saadan Commission skal arbejde. Den ærede Rigsdagsmand omtalte, at vi maatte gaae frem ligesom med Stamstutteriet. Der er dog en meget væsentlig Forskjel. Med Hensyn til Stamstutteriet er der givet en bestemt Lov, hvorefter det er opretholdt, og som gjør, at hver Gang man stryger en Post paa Finantsloven, kan der idetmindste være dem, som paastaae, at derved skeer en partiel Nægtelse af Finantsloven. Men om Theatret er der ikke nogen Lov; der er blot en Bevilling paa den aarlige Finantslov, og altsaa ere vi fuldstændig berettigede til at stryge, hvadsomhelst vi i denne Henseende vilde. Dernæst have vi ganske vist i lang Tid talt om Stamstutteriet og ønsket dets Nedlæggelse, men jeg troer, at vi lige saa længe have talt om det kongelige Theaters Nedlæggelse; jeg troer, at Thingets Mening idetmindste ikke kan være tvivlsom for Noget med Hensyn til det kongelige Theater. Det ærede Medlem for Aarhuus Amts 1ste Valgkreds (Winther) endte med at sige, at vi kunde jo komme med en særlig Lov derom, vi kunde jo vælge en Commission o. s. v.; men saa skalde den ærede Rigsdagsmand selv komme med et Forslag derom. Vi ere komne med de Forslag, som efter vor Overbeviisning ere de bedste, men naar han altsaa finder, at de vel gaae i en god Retning, men ad en feil Veie, saa skal han vise os Veien i Gjærning, og ikke blot i Ord. Den ærede Rigsdagsmand maatte jeg idetmindste for min Part opfordre saameget mere til at gjøre det, som han sagde, at en af Hovedgrundene, hvorfor han kunde stemme for, at Theatret fik den fornødne Sum til at ombygges, var den, at selv det ærede Medlem for Helbøet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde sagt, at, naar man gav Theatret i privat Entreprise, maatte man først udstyre det complet, for at det i Fremtiden lettere kunde gaae, men naar det er Tilfældet, saa skalde den ærede Rigsdagsmand have stillet et Underændringsforslag til Ændringsforslaget, han skalde have tilføjet: